

Poetul

Adrian Păunescu

Aș sta, așa cu fața-n sus,
Lovit pieziș de vreme
Și-ncet ca un izvor supus
Ți-aș murmura poeme.

Și patul de sub șira mea,
Podeaua care-l ține,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Și-n casa-ar fi ruine.

Și peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarba
Cu gura începând să văd
Eu, năpădit de iarbă.

Din somnul ca un trist magnet
Ce știe doar să cheme,
Ți-aș mai încredința încet
Mistere și poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloadă chipăroasă,
Lovit de pietre dureros
Și mărunțit de-o coasă.

Ar face gură și-ar șopti
Despre ce e și nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârșitul lumii.

Și dacă varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiți și osul,

Eu, tainic, blând și tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toți pereții dați cu var
M-aș reîntoarce-n lume.

Către o casa, unde-acum
Și moartea mai așteaptă,
Până să-nceapă tristul drum

POEZII ONLINE

De dincolo de șoaptă.

Să-ți spun că încă nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te știu
Pe viață și pe moarte.

Aș sta aici, pe-acest prundiș
Pe care-mi este bine,
Că vremii, pus hotar pieziș,
Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aș plânge,
Să fiu doar calcar și cuvânt
Și-un ultim strop de sânge.